

Treniruotės dieviškumui

***Pagrindinės eilutės: „Treniruokis dievobaimingumui, nes kūno treniruotės duoda mažai naudos, o dievobaimingumas yra naudingas viskam, nes jis teikia viltį dabartiniam gyvenimui ir ateities gyvenimui.“
1 Timotiejui 4:7,8***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
1 Timotiejui 4:7-16***

Pirmame laiške Timotiejui apaštalas Paulius vadina jį „mano sūnumi tikėjime“ (1 Timotiejui 1:1,2). Yra įrodymų, kad Timotiejus neturėjo pasitikėjimo savimi, kai Paulius pirmą kartą pakvietė jį į tarnystę. Apaštalas vėliau priminė jam apie jo motinos ir močiutės parodytą tikėjimą ir kad jis neturi pasiduoti „baimės dvasiai“ (2 Timotiejui 1:5-7). Kitu atveju Paulius paprašė korintiečių nebauginti Timotiejaus, kai jis atvyks, parodydamas supratimą apie jo galimą nesaugumą (1 Korintiečiams 16:10). Mūsų pasirinktame Šventojo Rašto fragmente apaštalas ragina Timotiejų: „Niekas neturi tavęs menkinti dėl tavo jaunumo“ (1 Timotiejui 4:12). Nors Pauliaus padaršinimas Timotiejui yra asmeninio pobūdžio, jį galima taikyti kiekvienam bažnyčios nariui.

Mūsų pagrindinėse eilutėse Paulius ragina Timotiejų apmąstyti fizinio lavinimo ir dievobaimingumo skirtumą. Viena vertime rašoma: „Fizinis lavinimas turi tam tikrą vertę, bet dievobaimingumas turi vertę visiems dalykams, nes teikia viltį tiek

dabartiniam, tiek ateities gyvenimui.“ Daugelis tyrimų parodė fizinio lavinimo psichologinę naudą, įskaitant depresijos ir nerimo simptomų sumažėjimą, streso lygio sumažėjimą ir savigarbos bei pasitikėjimo savimi padidėjimą. Paulius neatsisako fizinio lavinimo kaip laiko švaistymo, bet giria jį kaip vertingą dalyką. Kitur apaštalas teigia, kad mūsų kūnas yra Dievo duota ir brangia Kristaus krauju nupirktas Šventosios Dvasios šventovė. Todėl turėtume šlovinti Dievą, išlaikydami save tinkamus Jam tarnauti. 1 Korintiečiams 6:19,20

Pripažinęs fizinio aktyvumo praktinę vertę, Paulius iš karto pabrėžia „dievobaimingumo“ pranašumą. Jis primena Timotiejui apie jo pastoracines pareigas ne todėl, kad šis jas pamiršo ar apleido, bet norėdamas paskatinti jį tęsti šį darbą. Jis liepia Timotiejui mokytis bažnyčią atmesti ir atsisakyti visų profaniškų ir mitinių mokymų bei raginti praktikuoti tikrą dievobaimingumą. Jis turi skatinti brolius pripažinti Dievo ištikimybę ir suprasti dieviškojo žodžio priimtinumą. Timotiejus turi priminti tikintiesiems apie privilegiją dirbti ir kentėti panieką dėl Kristaus. Jis turi mokytis juos „pasitikėti gyvuoju Dievu, kuris yra visų žmonių Gelbėtojas“. 1 Timotiejui 4:7-10

Paulius sako jaunajam Timotiejui: „Būk tikinčiųjų pavyzdys“ (1 Timotiejui 4:12). Jo žodžiai, elgesys, meilė, dvasia, tikėjimas ir tyrumas turi būti pavyzdžiu ne tik viešai kalbant, bet ir kasdieniame gyvenime. Toks pavyzdys turi prasidėti iš vidaus, jo širdyje ir protu. Tada jo krikščioniško charakterio vidinė malonė turi pasireikšti išoriškai, jo kalboje, elgesyje ir veiksmuose. Paulius baigia savo pamokymą Timotiejui, sakydamas: „Kol aš atvyksiu, atsidėk skaitymui, ... doktrinai. Neapleisk dovanos, kuri yra

tavyje, ... Medituok apie šiuos dalykus; atsidėk jiems visiškai.“ 1 Timotiejui 4:13-15

Kiekvieno krikščionio pašaukimas ir ištikimybė remiasi „teisumo ir tikros šventumo“ principais (Efeziečiams 4:24). Tikintieji yra raginami atspindėti Dievo charakterį: „Kaip tas, kuris jus pašaukė, yra šventas, taip ir jūs būkite šventi visais savo gyvenimo būdais.“ 1 Petro 1:15